

antal paa ca. 1,000, 2 Læger, 2 Dyrlæger, store Købmandsforretninger, et Eksportslageri og en meget opblomstrende Omegn, og Stationen er den samme. Dertil kommer, at Staten lader en af sine Embedsmænd, Stationsforstanderen, bo i en Lejlighed, som den nedsatte Kræftkommission fælder en meget haard Dom over. I den Beretning, som udkom i Fjor, er der i en Anmærkning Tale om en Bolig, og det er Stationsforstanderboligen i Vinderup. Der staar: „Stationsforstanderen har Kræft. Hans første Hustru er død af Kræft. Den forudgaaende Forstanders Hustru er ligeledes død af Kræft. Forstanderen forud for denne døde ogsaa af Kræft“. Nu ved jeg nok, at det ikke er helt afgjort, at Kræft er smitsom, Lægerne ere uenige om det, og jeg ved ogsaa nok, at Jernbanelægen har ment, at det kunde gaa nu, fordi der var kommet nyt Kalkpuds i Boligen. Men jeg spørger Dem, mine Herrer: Vilde De sætte Pris paa at bo i en Lejlighed som denne, om hvilken den nedsatte Kræftkommission erklærer, at Tilfældet „minder ganske om de i den nyeste Tid iagttagne Endemier af Kræft blandt Mus i samme Bur“. Denne Følelse af at sidde i en saadan Lejlighed, selv om der er kommet nyt Kalkpuds, maa være uhyggelig, og vi ere nu saa ophidsede af Smittefrygt, at det maa man tage Hensyn til. Og hvis man ikke af anden Grund vil gøre noget for denne Station, er det nødvendigt at gøre det af Hensyn til de aldeles skandaløse Pladsforhold. Der er altsaa ikke Raad til det i Aar, jeg ved det, men der er sikkert andre Steder, hvor de have det paa samme Maade, og vi maa i alt Fald have saa mange Penge ud af vore Statsbaner, at saadant noget ikke kan finde Sted som det, der foregaar i Vinderup.

Der er et andet Spørgsmaal, jeg vil gøre den højtærede Kultusminister opmærksom paa. I Ribe Stift gaar en Tiendedel af det, der kommer ind i Kirkebøsserne, til et Hospital i Fredericia, og det har det gjort siden 1705. I 1705 kom der et Reskript til Stiftsbefalingsmanden og Biskoppen over Ribe Stift om, at en Tavle paa alle Helligdage til Højmesse under Prædiken i Ribe Stifts Kirker skulde ombæres, og det indkommende gaa til et Hospital i Fredericia ud i 5 Aar. Det blev ved fra 1705 til 1735. Saa opdagede man, at der skulde vist et nyt Reskript til. Det kom ogsaa, og der staar, at man skal samle ind til dette Hospital „indtil videre“, for de kunne ikke faa Raad til at bygge det. Det var i 1735 „indtil videre“. Saa blev Hospitalet færdigt i Aaret 1749, og det

fik sin Fundats i 1754. Men dette „indtil videre“ vil sige indtil Dato, indtil 1910 i Oktober Maaned. Man bliver ved at samle ind i Kirkerne i Ribe Stift til dette Hospital i Fredericia, en Tiendedel af Kirkeblokkens Indhold gaar dertil. Det er ret urimeligt. Jeg ved nok, at der er mange, der paastaa, at der ikke kommer noget ind i Kirkebøsserne, men jeg forsikrer Dem, at i Kirkerne i Ribe Stift kommer der noget ind, og det vil sikkert blive ved. Især naar vi nu faa Menighedsraadene igen, vil det hjælpe paa ny. Da Menighedsraadene bleve oprettede, og Menighedsmedlemmerne fik at se, hvortil disse Penge gik, vilde de ikke: Det er jo aldeles urimeligt, hvorfor skulle vi give til Fredericia? Vi have fattige nok her.

Der skete saa det, at i 1905 hørte der næsten op at komme noget ind til dette Hospital i Fredericia. I Hjerm og Ginding Herreders Provsti kom der kun fra to Fattigbøsser. Fra Hospitalet klagedes der til Stiftsøvrigheden, som var meget ilde ved det, men den var naturligvis nødt til at handle, og den 30. September 1909 fik samtlige Ribe Stifts Provster en Skrivelse derfra, hvori der truedes med Sagsanlæg, hvis man ikke sendte Pengene til dette Hospital i Fredericia. Nu tør de ikke andet, nu sende de dem igen. Men det er jo en højst urimelig Bestemmelse. Jeg ser i den nyeste Udgave af Trap, at det er kun 9 fattige Kvinder, der sidde i dette Hospital. Man skulde synes, at man kunde komme om ved det paa en retfærdig Maade, thi, som sagt, det første Reskript af 1705 var kun paa 5 Aar, og i 1735 var det kun „indtil videre“. Vi kunne ikke længere blive vedovre i Ribe Stift med dette „indtil videre“, saa meget mindre som vi i 1904 den 29. Marts fik en Lov om, at Tavlepengene i alle Landets Kirker til Helsingørs Hospital skulde høre op. Jeg beder den højtærede Kultusminister tænke paa, om der ikke samtidig med Menighedsraadsloven, der nu kommer og jo faar Indflydelse paa Kirkebøsserne, kunde komme en lille bitte Lov til at ordne dette urimelige Forhold. Det kan ordnes helt og holdent i Tilslutning til den nævnte Lov af 29. Marts 1904 om Helsingørs Hospital.

Der er en anden Lov, som jeg vil bede den højtærede Kultusminister have sin Opmærksomhed henvendt paa, nemlig en Lov om Tilsyn med Kirker og Kirkegaard. Den, vi have, er fra 1861. Den Tone, der gaar igennem denne Lov, er, at det gælder om, at Kirkerne skulle være udsmykkede og hyggede paa samme Maade som Hjem-